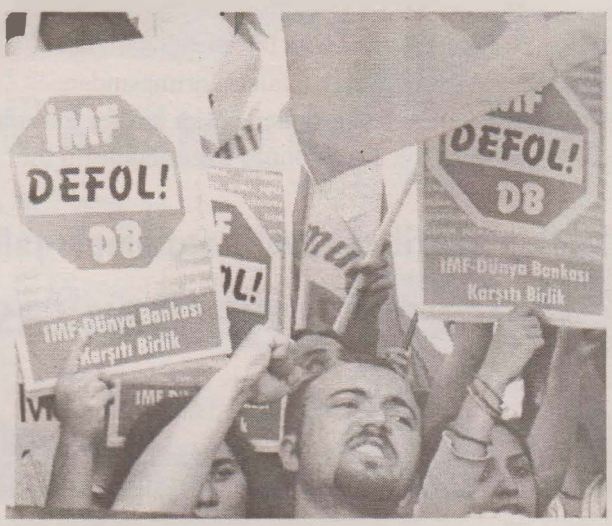
Sınıfa karşı sınıf!

Bursa İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı 490 - EKİM 2009

İMF-DB'nin acı reçetelerini sokakta yırtalım!

Kapitalizmin krizi devam ediyor. Krizin etkileri arttıkça patronlar ve onların temsilcisi hükümetler işçi-emekçilere yönelik saldırılarını arttırıyorlar. Sıfır zam dayatmalarıyla, ücretlerin düşürülmesiyle, işçi çıkarmalarla, tüketim mallarına yapılan fahiş zamlarla vb. uygulamalarla kendi yarattıkları krizin bedelini biz işçi-emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. İşsizler ordusu çığ gibi büyümeye devam ediyor. Krizi bahane ederek İşsizlik Fonu'nu yağmalamaya, kıdem tazminatı hakkımızı elimizden almaya çalışıyorlar.

İşte böylesi bir dönemde emperyalist-kapitalist sistemin iki mali kuruluşu İMF (Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankası (DB) zirvesi Türkiye'de toplandı. İşçi ve emekçi halkların düşmanı bu iki emperyalist suç örgütü, işçi sınıfı ve emekçilerin sömürüsünü katmerleştirmek, bizleri daha fazla açlık ve sefalete mahkum etmek için zirvelerini İstanbul'da gerçekleştirdiler.

1-7 Ekim tarihlerinde İstanbul'da toplanan İMF-DB zirvesi soframızdaki son kırıntıya da el koymak için bir araya geldi ve bu amaç doğrultusunda çeşitli toplantılar düzenledi. Bu zamana kadar el attıkları her ülkeyi sermayenin çıkarları doğrultusunda talan eden bu haydut takımı Türkiye'deki işbirlikçiler tarafından saygıyla karşılandı. İstanbul'un koca bir bölgesi işçi-emekçilerin kanıyla beslenen bu haydutların güvenliği için güvenlik kordonu altına alındı, yollar trafiğe kapatıldı. Aynı zamanda ABD haricinde ilk defa başka bir ülkede ikinci zirvesini gerçekleştiren emperyalist haydutların Türkiye'ye gelmeleri bir bütün olarak sermaye devleti ve onun sözcüleri tarafından övgüye konu edildi.

Emperyalizmin iki mali kuruluşu olan İMF ve DB on yıllarca işçi-emekçileri azgın sömürü koşullarına mahkum etmiştir ve etmeye devam etmektedir. Ve bugün her ne kadar "ekonomimiz sağlam" ve "her şey yolunda" denilerek pembe bir tablo çizilmeye çalışılsa da Türkiye'de krizin etkileri artmaya devam etmektedir. Böyle bir dönemde İMF ve DB zirvesinin Türkiye'de toplanması boşuna değildir.

ABD'nin etkin taşeronu olarak Türkiye önemli bir yerde durmaktadır ve son dönemde "önemli" roller üstlenmeye hazırlanmaktadır. Tayyip Erdoğan, bir yandan "İMF'ye ümüğümüzü sıktırmayız" diye üfürürken diğer yandan imza atmadan İMF'nin acı reçetelerini uygulamaktadır. Zirve sonrası ise görüşmelere devam

edeceklerini ilan etmişlerdir.

İMF-Dünya Bankası'nın ortaya koymuş olduğu politikalar bu zamana kadar işçi ve emekçilere yıkım, açlık, sefalet ve sosyal hakların gaspından başka hiçbir şey getirmedi. İMF'nin tarihine bakıldığında bu açık bir şekilde görülmektedir. İMF İkinci Dünya Savaşı'nın ardından bir araya gelen emperyalistlerin ekonomik alandaki politikalarının bir parçasıdır. Emperyalistler dünya üzerindeki zenginlikleri paylaşmak için az gelişmiş ülkeleri İMF aracılığı ile kendilerine bağımlı hale getirmişlerdir. Az gelişmiş ülkelerin bir taraftan doğal ve toplumsal zenginliklerine el konulurken, diğer taraftan da bu ülkeleri borç bataklığına sürükleyerek kendilerine bağlamışlardır. Bu kurumlar eliyle ortaya konulan ve sermaye hükümetlerinin hayata geçirdikleri uygulamalarla KİT'ler özelleştirilmiş, ücretlerimiz düşürülmüş, sosyal güvencemiz elimizden alınmış, işsizlik artmış ve işçi-emekçiler için yıkım demek olan birçok kölelik yasası hayata geçirilmiştir ve geçirilmeye devam etmektedir.

Bu zamana kadar bizlere bir kurtuluş olarak gösterilen IMF reçeteleri sefaletin artmasından, sömürünün katmerleşmesinden başka bir şey getirmedi ve getirmeyecektir. Kar mantığı üzerine kurulu bir sistem olan emperyalist-kapitalist sistem ve onun kurumları, işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden devamını sağlıyor. Böyle bir işleyiş içerisinde İMF-DB gibi emperyalist kurumların ve onların programlarını uygulayan hükümetlerin sermayenin çıkarları doğrultusunda işçi-emekçiler için yıkım demek olan yasaları çıkarmaları kaçınılmaz bir durumdur. Bizzat bugün yaşamakta olduğumuz koşullar bunun en açık ve net bir göstergesidir. Ülkemizde asgari ücret açlık sınırının altındadır ve sosyal haklarımız her geçen gün elimizden alınmaktadır. Sessiz kaldığımız her geçen günde yaşadığımız koşullar daha da kötüleşecektir.

Patronlar krizi fırsata çevirip servetlerine servet katmaktalar. İMF-DB temsilcileri ve kapitalist patronlar bizim yaşam koşullarımızı belirleyecek kararlar almaktadırlar. Sermaye hükümetleri alınan kararları uygulamaya koymakta ve bizleri açlığa mahkum etmektedir. Tüm bunları durdurmak, bize reva görülen açlığı ve sefaleti parçalamak, sömürü sistemine son vermek ise bizlerin ellerindedir.

Taleplerimiz doğrultusunda örgütlenmekten, İMF'nin acı reçetelerini sokakta parçalamaktan başka yolumuz bulunmamaktadır.

Devlet terörü sökmedi, antiemperyalistler alanlardaydı...

İMF ve Dünya Bankası Zirvesi'ne militan yanıt!

İstanbul'da 6 Ekim sabahı Başbakan Tayyip Erdoğan'ın yaptığı açılış konuşmasıyla başlayan İMF-Dünya Bankası toplantıları ilerici, devrimci kurumlar, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından protestolarla karşılandı.

İMF-DB protestolarını azgın polis terörüyle bastırmaya çalışan sermaye devleti ve kolluk güçleri Taksim'den Harbiye'deki Kongre Vadisi'ne yürümek isteyen antiemperyalistlere gaz bombaları, tazyikli su ve plastik mermilerle saldırdı.

Taksim'de sabah saat 10.30'dan itibaren KESK, DİSK, TMMOB ve TTB tarafından düzenlenen mitingin apar topar bitirilmesinin ardından başlayan polis saldırısı yaklaşık 3 saat süren çatışmalarla devam etti.

İlerici ve devrimciler Tarlabaşı, Talimhane, Sıraselviler, Gümüşsuyu, Cihangir ve İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarında çevik kuvvetle çatıştılar.

Antiemperyalistler, polis terörüne sapanlarla, molotoflarla, barikatlarla ve taşlarla karşılık verdiler. Azgın polis terörüne maruz kalan eylemciler her yeri eylem alanına çevirirken protestolar sırasında 90'ı aşkın antiemperyalist

gözaltına alındı. Yine polisin yoğun gaz bombası kullandığı saldırılar nedeniyle onlarca kişi gazdan ve polis şiddetinden etkilenerek hastaneye kaldırıldı. Polis saldırısından nasibini alan İshak Kavlo isimli kişi geçirdiği kalp krizi sonucunda yaşamını yitirdi.

Ertesi gün protestolar devam etti. Antiemperyalistler, 7 Ekim günü bir kez daha İMF-DB Zirvesi'ne karşı sokaklara çıktılar.

İlerici ve devrimciler Şişli ve civarında militan çatışmalara imza attılar. Eylemciler, geçtikleri her cadde ve sokakta emperyalizmin simgesi olan banka ve ATM'leri tahrip ettiler. Kitleyi taciz eden polis otolarına gereken yanıtı verdiler.

Bursa'da İMF-DB protestoları...

7 Ekim günü Bursa'da da İMF-DB protestosu gerçekleşti. Eğitim-Sen Kestel Şube üyeleri saat 17.30'da Şevket Yılmaz Polikliniği önünde toplanarak Kestel Pazaryeri'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde "İMF ve Dünya Bankası defol! Bu memleket bizim! / Kestel Eğitim-Sen" pankartının yanısıra "İMF defol bu memleket bizim! / ÖDP-EMEP-TKP" yazılı pankart da açıldı.

Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Kestel Temsilcisi Yüksel Hoş, *"İMF-DB, dünyaya yeniden düzen vermeye kalkışıyorlar. Küresel krizde tartışılır hale gelen inandırıcılıklarını yeniden onarmak istediklerini açık açık söylüyorlar. Onarım yeri olarak İstanbul'u seçtiler. Biz ne sizi, ne politikalarınızı, ne önerilerinizi görmek ve duymak istemiyoruz. Çünkü bu ülkenin gerçek sahipleri, yani emekçileri, yani işsizleri, yani yoksulları, yani bizler sizi evimize, ülkemize çağırmadık. Bizim davetlimiz değilsiniz.*

Başka bir dünya mümkündür, alternatif vardır. Bu ülkenin emekçileri, ezilenleri ve sorumlu insanları olarak İMF ve Dünya Bankası'nın alacağı kararları kabul etmeyeceğimizi alınan kararlara karşı da mücadelemizi yükselterek sürdüreceğimizi buradan ilan ediyoruz" dedi.

Eylemde "İMF defol bu memleket bizim!", "Parasız eğitim parasız sağlık!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Eğitim haktır satılamaz!", "Sağlık haktır satılamaz!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Krizin faturası patronlara!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Eyleme TKP, ÖDP, EMEP, Kestel Hacı Bektaş-ı Veli Derneği ve DHF destek verdi.

8 Ekim günü isc Bursa İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik 6-7 Ekim'de İstanbul'da yaşanan polis ve tutuklama terörünü protesto etti. Saat 18.00'de Kent

Meydanı'nda toplanıldı. Eylemde "İMF ve Dünya Bankası defol!/ İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" pankartı açıldı.

Basın açıklamasında İMF ve Dünya Bankası teşhir edildi. Yanı sıra İstanbul'da devletin kolluk güçlerinin antiemperyalistlere azgınca saldırısına ve tutuklama terörüne değinildi. Devletin kolluk güçlerinin saldırıları yanında, polis destekli sivil faşistlerin saldırıları da lanetlendi. Burjuva medyanın haberleri yansıtma şekli de eleştirilerek mücadelenin süreceği vurgulandı.

Basın açıklamasında "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "İMF defol, bu dünya bizim!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" sloganları atıldı.

Sermaye iktidarı önce fon oluşturuyor, sonra talan ediyor...

Haklarımızın gaspına, yağma ve talana dur diyelim!

İşsizlik Sigortası Fonu, 2002 yılında işsiz kalan işçiye yeni bir iş buluncaya kadar sınırlı da olsa maddi destek sağlamak amacıyla oluşturulmuştur. Fonun büyük bir bölümü işçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulmaktadır. Ama şimdi kapitalist patronlar krizi bahane ederek İşsizlik Sigortası Fonu'nu yağlamaya çalışıyorlar. Patronlar ve onların hükümeti de fondan bütçeye kaynak aktararak kapitalizmin krizine çare üretmeye çalışıyorlar. Fonda biriken para patronlar için sigorta primlerini ödeme yükümlülüğünü ortadan kaldırıyor, fonun nema gelirlerinin çoğu ise bölgesel kalkınma projeleri ve altyapı yatırımları amacıyla Hazineye aktarılıyor.

İşsizlik Sigortası Fonu'nun amacı dışında kullanılmasını öngörerek TBMM'de kabul edilen son yasaya göre;

* 2009 ve 2010 yılında nema gelirinin dörtte üçü bütçeye gelir olarak kaydedilecek. Bu tutar Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) kapsamındaki yatırımlar için öncelikli olacak. Yıllık yaklaşık 3 milyar lira GAP'a, 1 milyar lira da altyapı yatırımlarına aktarılacak.

* 2011 ve 2012 yılında da nema gelirlerinin dörtte biri bütçe gelir tahmini olarak yazılacak.

* İşveren Nisan 2009'dan sonra mevcut işçilerine ek olarak 31 Aralık 2009'a kadar yeni işçi alırsa bunların sigorta primleri de fondan karşılanacak.

Yasada dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta ise işsizlik sigortasından yararlanırken işe alınan ancak sonrasında ikinci kez işsiz kalan bir işçinin işsizlik sigortası maaşı alamayacak olmasıdır. Hükümetin krize karşı açıkladığı teşvik paketlerinden yararlanacak patronların, işçiler için ödemesi gereken sigorta primlerinin tamamı Hazine tarafından karşılanacak.

İşsizlik kapitalizmin yapısal bir sorunudur ve bu nedenle sürekli işsiz üretir. Sermaye devleti bugüne kadar çeşitli adlar altında oluşturduğu tüm fonları sermayeye peşkeş çekti. Daha önce de işçilerin ve emekçilerin ücretlerinden kesilen paylardan oluşturulan fonlar amaçları dışında kullanılarak talan edilmişti. Konut Edindirme Yardımı, Tasarrufu Teşvik Fonu,

depremzedeler için toplananlar bunlardan bir kaçıdır.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun Mayıs 2009 tarihli İşveren dergisine açıklama yapan İstanbul Sanayi Odası Başkanı Tanıl Küçük, "*Kriz nedeniyle zor durumda olan işletmelerin kıdem tazminatı yükünü, İşsizlik Sigortası Fonu'ndan yararlanması seçeneği değerlendirilmelidir*" diyerek sıranın İşsizlik Sigortası Fonu'nda olduğunu ilan etmiş oldu.

Kapitalist patronlar, onların devleti ve hükümeti bir süredir kıdem tazminatı hakkının fona devredilerek tırpanlanması konusunda tartışma yürütüyorlar. Nasıl İşsizlik Sigortası Fonu'nu yağmalamak için uğraşıyorlarsa kıdem tazminatı hakkımızı da talan etmek için fon kuracaklar. Bir yandan en temel haklarımızdan biri olan kıdem tazminatını ortadan kaldıracaklar, diğer taraftan kıdem tazminatı hakkını yağma ve talan edebilecekleri bir fonda toplayacaklar.

İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden cesaret alan sermaye devleti, ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarını artırarak devam ettirmektedir. Saldırılara karşı "Sınıfa karşı sınıf!" şiarını yükseltmeli haklarımızın gaspına dur demeliyiz.

Patronlar krizin keyfini çıkarıyor...

Krizin faturasını kapitalist patronlara ödetelim!

Son dönemde patronlar tarafından iyimser bir hava estiriliyor. Daha düne kadar "öldük-bittik" diyerek ağlayıp sızlayanlar, bugün "kriz bitti, artık çıkışa geçiyoruz" demeye başladılar. İMF gibi emperyalist bir kuruluşun bile kaybedilen üretim kapasitesinin artık geri gelmeyeceğini ve dünya ekonomisinin uçurumun kenarında olduğunu söylediği bir dönemde, krizin bittiğini söyleyebilmelerin arkasında başka nedenler yatıyor.

Eğer gerçekten öyleyse, yani kriz atlatılmış ve çıkışa geçilmişse, bunun tek bir açıklaması olabilir; krizin faturası işçi ve emekçilere başarıyla ödetilmiştir! Kriz bahanesiyle yüz binlerce işçi işten atılmış ya da ücretsiz izne çıkarılmıştır. Fakat buna rağmen kapitalist patronların üretimlerinin sonucu dikkat çekicidir. Durumu Tofaş veya Renault gibi fabrikalara bakarak daha iyi anlayabiliriz. Bu fabrikalarda toplu ücretsiz izinler veya işten çıkarmalar yaşanmasına rağmen üretilen araç sayısı standart sayının altına düşmemiştir. Yani krizden önceki üretimle aynen devam edilmiştir. Peki bu nasıl olmaktadır?

Patronlar "krizdeyiz!" diyerek çoğu işçiyi üretimden uzaklaştırmıştır. Kalan işçiler ise daha düşük ücretle ve daha fazla çalıştırılmıştır. İşçi sayısı ve ücretler düşürülerek maliyet azaltılmış ve kalan işçinin yükü arttırılarak üretim eskisine denkleştirilmiştir. Böylelikle de kriz dönemi bile büyük karlar yapabilmişlerdir.

İşte tüm bu uygulamaları sorunsuzca hayata geçirebildikleri için krizi atlattıklarını söylüyorlar. Yoksa dünya çapında süren kriz atlatılmış falan değildir. Tersine giderek daha da derinleşmektedir. Krizin tüm faturası ise biz işçi ve emekçilere yıkılmıştır. Ancak buna karşı gereken yanıt verilememiş, krizin faturası onu yaratanlara ödetilememiştir. Bu anlamda, patronlar krizi altlattıklarını söylerken bir yönden haklıdırlar da. Zira onlar, ayrı bir konu olan "krizi yönetme sorununu" atlatmışlardır.

Fakat geç kalmış değiliz. Zira şimdi kriz bahanesiyle kıdem tazminatı hakkımıza göz diktiler. Krizi fırsata çevirerek elimizdeki kırıntı düzeyindeki son hakkımızı da almak istiyorlar. Krizin faturasını sırtımıza yükleyenlere karşı mücadele edersek durumu tersine çevirebiliriz. Krizi yaratanları kendi krizlerinde boğabilir ve emeğimizi sömürenlerden hesap sorabiliriz. Yeter ki bu bilinç ve irade ile mücadeleye atılalım ve bunun için örgütlenelim!

Bir yıllık uygulamanın ardından GSS'nin götürdükleri...

1 Ekim 2008'de, işçi ve emekçilerin, sendikaların, toplumsal muhalefetin tepkisine rağmen yürürlüğe giren Genel Sağlık Sigortası (GSS), bir yıl boyunca yapılan uygulamalarla, özünde paralı sağlık ve sosyal güvencesizlik anlamına geldiğini göstermiş oldu. Özellikle Aile Hekimliği ve Kamu Hastane Birlikleri ile sağlığın özelleştirilmesi anlamına gelen uygulama, işçi ve emekçiler için yeni yıkımlar getirdi. Bir yıllık uygulamanın ardından GSS'nin yansımalarını özetlersek:

* Muayene ücretleri % 650'e varan zam oranıyla arttırıldı. Tamamen ücretsiz olacağı söylenen birinci basamak sağlık kurumları bile ücretli hale getirildi.

* Hastaneye yatan veya ameliyat olan hastalara katılım payı ödemesi zorunluluğu getirildi.

* İlaçlarda devletin ödediği pay düşürüldü ve böylelikle hastanın ödeyeceği pay arttırıldı. Devlet, eskiden % 22 oranında yaptığı ödemeyi şimdi % 15'e düşürdü. Yani hastalar artık daha fazla para ödüyorlar.

* Özel hastanelere giden sigortalılar için "ilave ücret" uygulaması getirildi. Bu ilave ücret % 20 ile % 30 olarak belirlendi. Ancak bu alanda hiçbir denetim olmadığı için hastalar daha fazla ödemek zorunda kalabilmektedir.

* "Herkes sigortalı olacak" sözlerinin yalan olduğu ortaya çıktı. Toplam 22 milyon çalışanın hala 10 milyon 25 bini sigortasız. Krizle birlikte işsiz kalan yüz binlerce işçi ve emekçi sağlık hakkından yararlanamıyor. Buna aile fertleri de eklendiğinde bu rakam daha da fazla olmaktadır. Buna rağmen devlet sağlık harcamalarını kısmaya, bütçeden sağlığa ayrılan payı düşürmeye devam ediyor.

Sağlıkta yıkım ve özelleştirme anlamına gelen GSS ile birlikte yeni uygulamalar da devreye sokulmak için hazırlanıyor. Yani yıkım devam ediyor ve edecek. Bunu durdurabilecek tek güç de işçi ve emekçilerin mücadelesidir. İMF vb. emperyalist kurumlarla masa başında hazırlanan sağlıkta yıkım programlarını sokakta yırtmak için mücadeleyi büyütmeliyiz!

Patronların kar hırsı işçileri öldürmeye devam ediyor!

Geçtiğimiz ay içerisinde meydana gelen ve ciddi oranda can ve mal kaybına neden olan sel felaketi, kentleşme sorunundan başka gerçeklere de ayna tutmuş oldu. İşçi servisi olarak kullanılan yük aracının içinde kaldıkları için sel sularıyla can veren kadın işçilerin haberi, patronların daha fazla kar için işçilerin yaşamını nasıl hiçe saydıklarını bir kez daha göstermiş oldu.

İstanbul'da kurulu olan Pameks Tekstil'de çalışan kadın işçileri taşıyan arkası kapalı yük aracı Halkalı-İkitelli sapağında sel nedeniyle mahsur kaldı. İçinde kadın işçilerin olduğu kapalı bölmenin suyla dolmasıyla, içeridekı işçiler boğularak can verdi. Aracın kapılarının açılmasıyla da işçiler sel sularına kapılarak ortadan kayboldular. Başta 7 kadın işçinin can verdiği olayın ardından bir işçi de kaldırıldığı hastanede yaşamını kaybetti. Böylece Pameks Tekstil patronunun daha fazla kar hırsı nedeniyle 8 işçi hayatını kaybetti.

Bu ne yazık ki, patronların sorumlusu olduğu iş cinayetlerinin tek örneği değildir. Başka bir örnek de Zonguldak madenlerinde yaşandı. Yerin metrelerce altında çalışan madenciler yine patronların daha fazla kar hırsının kurbanı oldu. Patron işçinin can güvenliği için gerekli önlemlerin almadığı için işçiler göçük altında kaldılar. Bu yıl içerisinde 6'sı Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) ait, 10'u da kaçak ocaklarda çalışan 16 madenci göçük altında kalarak yaşamını yitirdi. Konunun uzmanları tarafından yapılan açıklamalara göre de göçüklerin nedeni gerekli önlemlerin alınmayışı ve denetimlerin yapılmayışı. Bunların yapılmayışındaki en büyük neden de tahmin edilebileceği gibi yine daha fazla kar yapma isteği olarak ifade ediliyor.

Bu tür örneklere hemen her iş kolunda rastlamak mümkün. Tersanelerde kum çuvalı olarak filika denemelerinde kullanılan veya tonlarca ağırlıktaki metal yığınların altında kalan tersane işçileri, gerekli önlemlerin alınmamasından dolayı ölümcül hastalıklara yakalanan kot taşlama işçileri, daha birkaç yıl önce Özay Tekstil Fabrikası'nda gece vardiyasına kalmak istemedikleri için üzerlerine kapı kitlenen ve çıkan yangından kaçamayarak can veren beş kadın işçi ya da yakın zaman öncesi haberini bu sayfalardan da verdiğimiz Renault'ta yaşamını kaybeden işçi henüz unutulmuş değiller. Daha çok sömürü ve daha fazla kar uğruna ölüme gönderilen işçiler bu ülkenin gündeminden hiçbir zaman düşmedi. Bu sömürü çarkı devam ettiği sürece de gündemden düşmeyecek.

Herhangi bir biçimiyle bir iş cinayetine kurban gitmek artık hiçbir işçi için olasılık dışında değildir. Az işçiyle çok iş yapmak veya maliyeti düşürüp karını arttırabilmek için iş güvenliği önlemlerini almamak her seferinde yeni iş cinayetlerine mal olmaktadır.

Bizler kendi yaşamımız için mücadele etmedikçe bu iş cinayetleri yaşanmaya devam edecektir. Patronların bizleri iş cinayetlerine kurban olarak sunmalarına karşı sessiz kalmayalım, iş cinayetlerinin hesabını soralım.

Asemat işçisinden mektup: "Grevimiz sorunlara rağmen sürüyor!"

Merhaba dostlar,

Ben 31 Aralık '08 tarihinde greve çıkan Asemat işçisiyim. Biz Asemat işçileri, sendikal örgütlülüğümüz ve haklarımız uğruna birçok zorlu sınavdan geçtik. Baştemsilcimiz işten haksız bir nedenle atıldı. Türk Metal'in saldırılarına uğradık. İşveren vekili bizi işten tazminatsız atmakla tehdit etti. Fabrikaya Birleşik Metal Sendikası'nı getiren bazı arkadaşlarımız patron tarafından satın alındı. Asemat işçileri olarak bizler bu sorunlara karşı hep başımız dik durduk ve sonunda aştık.

2008-2010 sözleşmesi dönemi geldi. Patronu zaten birçok arkadaşımız tanımıyor. TİS toplantılarına patronun vekili yerine, sendikayı sevmediği için, işyeri avukatı katılıyordu. Tabii ki onların verdiği sefalet zammını kabul edemezdik ve arabulucu sürecinde de anlaşamadan grev kararı aldık. Grev oylamasına gittik. O dönemde patron sendikamızın yetkisini düşürmek için işçi alımı bile yaptı. Sendikasız işçi sayısı sendikalı işçi sayısıyla hemen hemen aynı oldu. Oy kullanan sendikalı sayısı 45'ti. Oy kullanan sendikasız sayısı da 44. Toplam 89 oy kullanıldı ve sonucunda 68 işçi "greve evet" dedi.

Gurur verici değil mi arkadaşlar? Bazı insanların "bu krizde greve mi çıkılır" demesine rağmen, sendikamızın "grev çok uzun sürebilir, iyi düşünelim" demesine rağmen, biz alnımız açık göğsümüz dik, "İnadına sendika inadına DİSK" sloganlarıyla greve çıktık.

Ancak en büyük eksiğimiz bizlere yasaların anlatılmamasıydı. Yasaların bizden yana olmadığını bize anlatmadılar. Bizlere "grevci işçinin işinin kimse yapamaz" denildiği için greve çıkma fikri bizi daha fazla ateşledi. Ama greve çıkınca gördük ki olaylar böyle değilmiş. İşçi de alınıyormuş, grevdeki işçinin yerine işçi de çalıştırılabiliyormuş. Yasal olarak hiçbir engellemc hakkın yokmuş. Bize yasanın gerçek yüzü anlatılsaydı, belki de ne 4 arkadaşımız grev kırıcılığı yapıp içeri girerdi, ne birçok arkadaşımız "beni de alsa keşke" deyip haber beklerdi. Ne de eşimiz ve çocuklarımız perişan olurdu.

Ve yaşananlar bu kadar ciddi ve olumsuzken, grevimiz 9 ayı geride bırakmışken fabrikamıza uğramayan sendika yöneticilerimiz var! İlgisiz bir çocuk ya serseri olur ya hırsız olur ya da buna benzer bir şey olur. Peki ilgisiz, eğitimsiz bir grevci işçinin sonu ne olur?

Arkadaşlar aslında sitemim ne sendikaya ne de işçi arkadaşlara. Asıl sitemim bu düzenin yasalarına, hatta bu sömürü düzeninin ta kendisine.

Bir Asemat işçisi

Asil Çelik grevi sona erdi!

Bursa Orhangazi'de kurulu Asil Çelik Fabrikası'nda 30 Ocak 2009 tarihinden bu yana devam eden grev, 14 eylül günü stanbul'da imzalanan toplu iş sözleşmesi ile sona erdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, BMİS yöneticileri ile Asil Çelik yöneticileri ve avukatlarının da hazır bulunduğu toplantıda, birinci yıl için işçi başına bir kereye mahsus olmak üzere seyyanen 500 TL ile birikmişlerin ve bayram harçlıklarının verilmesi, ikinci yıl enflasyon oranında, üçüncü yılda da enflasyon artı yüzde 1 zam verilmesi konusunda anlaşma sağlandı.

Anlaşma görüşmelerin ardından işçilerin onayına sunuldu. Yapılan oylamayla grevin bitirilmesi kararlaştırıldı.

Taraflar arasında imzalanan sözleşme Asil Çelik'te, sendikaya kayıtlı 484 işçiyi kapsıyor. Ancak, fabrikada üretimin ne zaman başlayacağı henüz belli değil. Gelen bilgiler arasında işçilerin açık izne çıkarılacağı da var.

Asil Çelik işçileri grev boyunca çeşitli eylemlerle grevi diğer sınıf bölüklerine taşımaya çalışmışlardı. Son olarak 20 Ağustos'ta BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel Sekreter Selçuk Göktaş, Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci ve bir grup işçi açlık grevine başlamış ve görüşmelere tekrar başlanmasıyla açlık grevi sona ermişti.

Toplu sözleşme görüşmelerinde Asil Çelik patronu 0 zam dayatmasında bulunmuştu. Yapılan anlaşmaya göre patronun bu dayatmasının büyük ölçüde hayata geçtiği görülüyor. Çünkü ortada üçüncü yıl yapılan yüzde 1'lik göstermelik zam oranı dışında ücretlere yapılmış herhangi bir zam yoktur. Bu sözleşmenin en önemli kayıplarından biri de sözleşmenin 3 yıl üzerinden imzalanması oldu.

8 tekstil işçisi yük taşıma aracına hapsedilerek boğuldu...

Sel değil, kapitalizm katletti!

Geçtiğimiz Eylül ayında Trakya ve İstanbul'da başlayan yağışlar büyük bir sel felaketine dönüştü. Bir çok ev yıkıldı, köprüler ve yollar çöktü, yerleşim merkezlerinin sular altında kalmasıyla hayat felç oldu. Bu felaktte 8 kadın tekstil işçi başta olmak üzere onlarca kişi de yaşamını yitirdi.

Halkalı Pameks Tekstil'de çalışan 11 işçi, 9 Eylül günü işçi servisi yerine kapalı kasa yük taşıma aracı ile işe götürülürken selde mahsur kaldı. Kadın işçilerin kapatıldığı aracın arka bölmesi suyla doldu ve işçilerden 7'si boğularak öldü. İçerden açılmayan yük bölümünde taşınan işçilerin cansız bedenleri arka kapakların açılmasıyla birlikte sel sularına kapılarak kayboldu. Daha sonra hastaneye kaldırılan bir işçinin daha yaşamını yitirmesiyle ölenlerin sayısı 8'e yükseldi.

Yaşanan sel, kapitalizmin nasıl bir felaket olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. İşçilerin ücretlerinden kesilen vergilerle karşılanması gereken alt yapının ne kadar yetersiz olduğunu, felaket karşısında belediyelerin ne kadar "çaresiz" olduğunu, insan canının ne kadar değersiz olduğunu görmüş olduk bir kez daha. Alt yapıyı önemsemeyen bir düzende yağmur sularının felaket olup insanları yutması kaçınılmazdır. Milyonlarca lirayı burjuvaların yaşam alanlarını lale bahçelerine çevirmek için kullanan ve felaket anlarında hayat kurtarmak için birkaç helikopter almayan bu düzen ve belediyeleri insana ve insan hayatına düşmandır.

İşçilerin ve emekçilerin hak arama eylemlerine onbinlerce polisi yığan her türlü saldırı malzemesini eksik etmeyen sermaye devleti sıra işçi ve emekçilerin yaşamına geldiğinde kılını kıpırdatmamaktadır.

Sömürü düzeninin sömürücü asalaklarından sadece biri olan Pameks Tekstil patronlarından Cevdet Karahasanoğlu ve fabrika müdürü Seyit Göncü'nün açıklamaları ise ibret vericidir. Ölün işçileri suçlayan bu asalaklar hiç utanmadan "işçiler ayakları ıslanır diye" araçtan inmemişler ve sel sularında boğulmuşlar. Yani ölümü hak etmişler! Kutu gibi, havasız, içerden

açılmayan servis aracıyla işçileri taşıyan Pameks patronu değil ölen işçiler suçlu oluyor!

İşçilerin ölümüne sebep olan aslında ne doğal afet, ne de kurtarma çalışmalarının yetersizliğidir. Yaşanan bu katliamın tek sorumlusu insan yaşamını bu kadar değersizleştiren Pameks patronu ve onun kapitalist düzenidir.

Pameks patronu tıpkı Bursa'da mesaiye kalmak istemeyen işçileri zorla atölyeye kilitleyerek çıkan yangında diri diri yanmalarına neden olan, camı kırıp kaçmadıkları için yine işçileri suçlayan Özay Tekstil patronu gibi yüzsüzdür. Ya da kum torbası yerine işçi kullanarak filika testi yaparken 12 işçiyi öldüren Gisan Tersanesi patronu gibi acımasızdır. Çünkü onlar insanı değil kârlarını düşünürler. Kâr üzerine kurulu sömürücü düzenlerini düşünürler.

Sömürücü asalaklar örgütlüdür, işçinin emeğini sömürmek konusunda bilinçlidir. Hemen hepsinin üye olduğu en az bir oda, dernek, meslek örgütü ve sendika vardır. Peki ya yaşamları bu kadar kolay hiçleşen bizler ne kadar örgütlüyüz, haklarımıza dair ne kadar bilinçliyiz? Biz işçiler gücümüzü, bilincimizi örgütlülüğümüzden alırız. Örgütlü işçi herşey, örgütsüz işçi ise hiçbir şeydir. Patronların sömürüsüne, hak gasplarına karşı geleceğimiz için bir araya gelelim, insanca bir yaşam için mücadele edelim, katillerden hesap soralım, düzenlerini yıkalım.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 490 * Fiyatı: 25 Kr * Ekim 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih İstanbul * Tel-Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92